№ 24. Warszawa, dnia 1 października 1926 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 85 groszy, poleconą 1 zł. 15 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Nr. 512-54. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

OD ADMINISTRACJI

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV r. b., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

Przepisy ogólne.

272.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 września 1926 r.

Regulamin Rady Prawniczej.

Na zasadzie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 sierpnia 1926 r. o utworzeniu Rady Prawniczej (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 466) zarządza się co następuje:

§ 1. Rada Prawnicza opinjuje w komisjach stałych lub nadzwyczajnych.

Komisje stałe Rady Prawniczej są: komisja redakcyjna, komisja administracji ogólnej, komisja administracji gospodarczej, komisja administracji samorządowej, komisja prawa cywilnego, komisja prawa karnego i komisja prawa skarbowego.

Komisje nadzwyczajne będą tworzone przez Prezesa Rady Prawniczej w miarę potrzeby w zależności od przedmiotu obrad.

§ 2. Komisje składają się z pięciu osób, a mianowicie czterech radców i referenta. Dla ważności posiedzenia wystarcza obecność trzech osób; w posiedzeniu komisji może uczestniczyć z głosem stanowczym właściwy Minister lub jego delegat.

Powiększenie składu komisji może nastąpić na zarządzenie Prezesa Rady w wypadkach, jeżeli komisji przekazano bardziej skomplikowany projekt.

Jeżeli istota projektu tego wymaga, Prezes Rady może zarządzić wspólne obrady dwóch lub więcej komisyj.

§ 3. Ogólne posiedzenia Rady odbywają się na zaproszenie Prezesa Rady i pod jego przewodnictwem w celu koordynacji prac poszczególnych komisyj. W posiedzeniach ogólnych biorą udział radcowie zwyczajni i wyznaczeni przez Prezesa Rady Prawniczej referenci Rady.

§ 4. Prezes Rady Prawniczej, kieruje tokiem prac Rady, rozdziela projekty pomiędzy poszczególne komisje, oraz przestrzega terminowego ich opracowania.

Wiceprezes Rady pomaga Prezesowi Rady w powyższych czynnościach oraz zastępuje go w miarę potrzeby w kierownictwie pracami Rady.

Przewodniczący obrad kierują pracami komisyj, którym przewodniczą. W razie wspólnych obrad połączonych komisyj (§ 2 ust. 3) przewodniczy obradom przewodniczący tej komisji, do której projekt najpierw skierowano.

Referent danej komisji pomaga przewodniczącemu w kierownictwie prac komisji.

§ 5. Projekt ustawy lub rozporządzenia, skie-

rowany do Rady Prawniczej, będzie niezwłocznie przedstawiony Prezesowi Rady, który wyznaczy referenta oraz termin do referowania przez niego projektu.

Jeżeli Minister Sprawiedliwości uzna na podstawie wniosku referenta projekt za niebudzący wątpliwości, zarządzi skierowanie go stosownie do właściwości.

Jeżeli zajdzie potrzeba poddania projektu obradom komisji, Prezes Rady wyznaczy komisję, do której projekt ma być skierowany.

§ 6. Posiedzenie komisji zwołane będzie na termin najbliższy z uwzględnieniem czasu, niezbędnego do przygotowania referatu i przesłania go członkom komisji.

Posiedzenia komisji obradują bez odroczeń do czasu zaopinjowania projektu w całości.

Jeżeli projekt ma cechy nagłości lub jeśli właściwy Minister tego zażąda, Prezes Rady wyznaczy termin, w którym komisja powinna opinję przygotować.

§ 7. Opinje Rady Prawniczej w komisjach i uchwały na ogólnych posiedzeniach Rady zapadają większością głosów osób obecnych, uprawnionych do głosowania.

Przewodniczący głosuje narówni z innymi: w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

§ 8. Biuro Rady przestrzega, aby wchodzące do Rady projekty były z zachowaniem przepisów niniejszego regulaminu opinjowane i w ostatecznej formie skierowane według właściwości.

Biuro Rady prowadzi kontrolę oddanych do zreferowania projektów oraz systematyzuje projekty w związku z obowiązującem ustawodawstwem, a to celem doprowadzenia do kodyfikacji poszczególnych działów ustawodawstwa.

§ 9. Radcy Rady Prawniczej otrzymują zwrot kosztów podróży I klasy oraz diety za udział w posiedzeniach według norm dla członków Komisji Kodyfikacyjnej.

Wiceprezes Rady Prawniczej otrzymuje ponadto za swoje czynności wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Wynagrodzenie Radców i referentów, nie pozostających w służbie państwowej, określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Mnistrem Skarbu.

§ 10. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) K. Bartel.

Minister Sprawiedliwości:
(—) W. Makowski.

(Dz. U. R. P. z dnia 17 września 1926 r. Nr. 94, poz. 553).

273.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 7 września 1926 r.

o lichwie pieniężnej.

Na mocy §§ 2, 4, 5, 8 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r., dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa, trudniące się czynnościami bankowemi, obowiązane są przedstawić właściwym izbom skarbowym najpóźniej do dnia 5 każdego miesiąca wykazy:

a) najwyższych wymiawianych i pobieranych procentów i prowizyj:

1) przy dyskoncie weksli,

2) na rachunkach debetowych otwartego kredytu,

3) od pożyczek terminowych,

4) od pożyczek na zastaw papierów wartościowych i towarów,

5) od pożyczek na zastaw ruchomości z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, przyczem należy podać osobno wysokość wynagrodzenia pobieranego za ubezpieczenie ruchomości, ich przechowanie i szacowanie,

6) od gwarancyj udzielanych z tytułu eksportu,

7) od gwarancyj udzielanych w formie indosu na wekslu i innych:

b) najwyższych opłat pobieranych jednorazowo przy czynnościach:

1) inkasa,

2) zleceń giełdowych,

3) wystawianych zaświadczeń walutowych,

4) wydawania akredytywy.

Za datę przedstawienia uważane będzie również data nadania na pocztę listu poleconego z wykazem.

§ 2. Korzyści majątkowe, osiągane przy czynnościach kredytowych, wyszczególnianych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 16% w stosunku rocznym.

Przepis zawarty w ustępie 1 niniejszego paragrafu nie obejmuje zwrotu kosztów porta, damna i opłat stemplowych, oraz nie obejmuje prowizji obrotowej na rachunkach otwartego kredytu i bieżących, która jednak nie może przekraczać ¼% kwartalnie od większej strony obrotu po potrąceniu salda i pozycyj frankowanych.

Przy pożyczkach na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, korzyści majątkowe nie mogą przekraczać 16% w stosunku rocznym tytułem procentów i prowizyj od udzielanych pożyczek oraz aż do odwołania 2% miesięcznie od sumy udzielanych pożyczek tytułem wynagrodzenia za ubezpieczenie przedmiotów zastawu, ich przechowanie i szacowanie.

§ 3. Umowy o pożyczki pieniężne zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w których wymówione korzyści majątkowe ponad normy przewidziane w § 2 niniejszego rozporządzenia nie zostały pobrane przed tym terminem ulegają wykonaniu w ten sposób, że korzyści te mogą być pobrane w umówionej wysokości za czas do najbliższego terminu ich płatności. Termin ten nie może przekraczać daty 1 listopada 1926 r.

§ 4. Izby skarbowe nie później niż w dniu 10 każdego miesiąca odsyłają otrzymane wykazy wraz z odpowiednim spisem do Ministerstwa Skarbu. Jednocześnie izby nadsyłają listę instytucyj bankowych, które wymienionych wykazów w terminie nie nadesłały.

§ 5. Kontrola nad wykonaniem przepisów zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz w rozporządzeniu niniejszem przez spółdzielnie, trudniące się czynnościami bankowemi i należące do związków rewizyjnych (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), może być na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu powierzona związkom rewizyjnym.

§ 6. Spółdzielnie należące do tych związków rewizyjnych, które uzyskały prawo kontroli na podstawie § 5 niniejszego rozporządzenia, czynią zadość obowiązkowi, przewidzianemu w § 1 tegoż rozporządzenia, przedstawiając wykazy w oznaczonym terminie właściwym związkom rewizyjnym.

W razie stwierdzonego przekroczenia przepisów zawartych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia związek rewizyjny obowiązany jest zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową II instancji.

§ 7. Winni przekroczenia przepisu zawartego w § 2 niniejszego rozporządzenia ulegają karze, przewidzianej w § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 922) i z dnia 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 381).

Minister Skarbu:

(—) C. Klarner.

Minister Sprawiedliwości:

(—) W. Makowski.

(Dz. U. R. P. z d. 21 września 1926 r. Nr. 95, poz. 556).

Podatki bezpośrednie.

274.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 sierpnia 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych w sprawie instrukcji o wymiarze i poborze podatku wojskowego.

Na mocy art. 80 ustawy z dn. 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 609), stosownie do postanowienia § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 1926 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 202) zarządza się co następuje:

Do § 1 i 2 rozp. Rady Ministrów.

§ 1. Podatek wojskowy opłacają osoby, wymienione w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 1926 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr.33, poz.202). Zwolnienie zaś od podatku z mocy § 2 tego rozporządzenia może nastąpić tylko pod warunkiem przedstawienia władzom skarbowym zaświadczenia właściwego oddziału wojskowego lub Powiatowej Komendy Uzupełnień o odbyciu w odnośnym roku podatkowym ćwiczeń lub służby wojskowej (p. 1 § 2 rozp. Rady Ministrów), względnie zaświadczenia władzy politycznej lub samorządowej o niezdolności do pracy fizycznej i umysłowej (p. 2 § 2 rozp. Rady Ministrów) lub zaświadczenia tychże władz o utrzymywaniu podatnika kosztem kosztem samorządu gminnego albo dobroczynności publicznej (p. 3 § 2 rozp. Rady Ministrów).

Odbywanie ćwiczeń lub służby wojskowej chociażby tylko przez pewną część roku podatkowego pociąga za sobą całkowite zwolnienie od podatku wojskowego w danym roku podatkowym.

Niepociągnięcie osoby, zamieszczonej w wykazie włady administracyjnej (§ 7 nin. rozporządzenia), do opłaty podatku wojskowego winno być zaznaczone w tymże wykazie i zawierać krótkie uzasadnienie zwolnienia.

Do § 3 rozp. Rady Ministrów.

§ 2. Płatnicy podatku wojskowego, którzy nie osiągają dochodów, podlegających państwowemu podatkowi dochodowemu, opłacają jedynie zasadniczy podatek wojskowy według stawek, określonych w § 4 rozp. Rady Ministrów .

Natomast płatnicy podatku wojskowego, którzy z uwagi na wysokość osiąganych dochodów podpadają pod obowiązek państwowego podatku dochodowego, opłacają obok podatku zasadniczego podatek wojskowy w formie dodatku do państwowego podatku dochodowego według stawek, określonych w § 6 wzgl. 7 rozp. Rady Ministrów.

Do § 6 rozp. Rady Ministrów.

§ 3. Za podstawę wymiaru dodatkowego podatku wojskowego służy stopa podatku dochodo-

wego z art. 23 ustawy o państwowym podatku dochodowym, przypadająca od ustalonego do wymiaru podatku dochodowego dochodu za odnośny rok podatkowy.

Zwyżka i zniżki podatkowe z art. art. 26, 27 i 29 ustawy o państwowym podatku dochodowym nie wpływają zatem na wysokość dodatkowego podatku wojskowego.

Do § 7 rozp. Rady Ministrów.

§ 4. Podstawę wymiaru dodatkowego podatku wojskowego dla osób, od których państwowy podatek dochodowy pobiera się w drodze potrącenia z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, z wyjątkiem jednak pracowników państwowych, ustalać należy według wykazu potrąceń względnie odpisu list płac przedstawianych władzom podatkowym przez służbodawców w myśl art. 112 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

O ile takim osobom uskuteczniono wymiar podatku dochodowego w myśl art. 113 ustawy o państwowym podatku dochodowym, podstawę wymiaru dodatkowego podatku wojskowego stanowić będzie wynagrodzenie służbowe przyjęte przez władzę skarbową do wymiaru podatku dochodowego.

Podstawę wymiaru dodatkowego podatku wojskowego dla pracowników państwowych ustala się według danych zakomunikowanych na żądanie władzy wymiarowej przez władzę potrącającą podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Do § 9 ustęp drugi rozp. Rady Ministrów.

§ 5. Osobom, które uchyliły się od obowiązku stawienia się do poboru we właściwym terminie, należy po ustaleniu ich stosunku do służby wojskowej wymierzyć jednorazowo podatek wojskowy za wszystkie lata wstecz począwszy od roku bezpośrednio następującego po roku, w którym dana osoba ukończyła lat 21.

W następnych latach podatkowych podatek wojskowy wymierza się na ogólnych zasadach.

Do § 12 rozp. Rady Ministrów.

§ 6. Władzami powołanemi do wymiaru podatku wojskowego zarówno w formie podatku zasadniczego, jak i w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego są urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych tego okręgu, w którym podatnikowi uskutecznia się wymiar państwowego podatku dochodowego, względnie, o ile chodzi o osoby, od których państwowy podatek dochodowy pobiera się w drodze potrącenia z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, — urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, w których okręgu potrącanie podatku ma miejsce.

W wypadku jednak, gdy osoba obowiązana do opłacania podatku wojskowego osiąga równocześnie dochody, podlegające opodatkowaniu w myśl działu I i II ustawy o państwowym podatku dochodowym, — wówczas władzą powołaną do wymiaru tejże osobie podatku wojskowego, zarówno zasadniczego jak i w forme dodatku do podatku dochodowego, jest urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych kompetentny do wymiaru podatku dochodowego od dochodów, podlegających opodatkowaniu na zasadach działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym.

O ile chodzi o osoby podlegające podatkowi wojskowemu, a nie opłacające podatku dochodowego — władzami powołanemi do wymiaru zasadniczego podatku wojskowego są urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych właściwe ze względu na zamieszkanie tych osób, a w braku tegoż ze względu na pobyt w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

§ 7. W celu umożliwienia władzom skarbowym należytego wymierzenia podatku wojskowego władze administracyjne I instancji przesyłać będą corocznie, najdalej do dnia 1 kwietnia roku podatkowego urzędowi skarbowemu podatków i opłat skarbowych, powołanemu do wymiaru podatku wojskowego (§ 6 nin. rozporządzenia) wykazy osób, wymienionych w § 1 rozp. Rady Ministrów, których stosunek do służby wojskowej został ustalony w ciągu całego roku, poprzedzającego rok podatkowy. Wykazy te mają być sporządzone na podstawie listy poborowej roku ubiegłego.

O ile chodzi o poborowych, zamieszkałych w obrębie m. st. Warszawy tudzież w obrębie miast: Łodzi, Lwowa, Krakowa, Poznania, Lublina, Wilna i Równego, wspomniane wykazy przesyłać należy właściwej izbie skarbowej, która dokona podziału wykazów pomiędzy właściwe urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych.

Wszelkie zmiany i uzupełnienia zaszłe po wysłaniu wykazu (np. wskutek decyzji komisji rozpoznawczej, komisyj wojskowo-lekarskich, dodatkowych komisyj poborowych i t. p.) należy niezwłocznie komunikować tej władzy skarbowej, której wykaz został przesłany.

§ 8. Na podstawie wykazów, otrzymanych od władz administracyjnych I instancji, władze skarbowe przystąpią do wymiaru podatku wojskowego. Nakazy płatnicze winny być rozesłane do dnia 1 października każdego roku podatkowego.

§ 9. Termn płatności podatku wojskowego przypada na dzień 1 listopada roku podatkowego, względnie w ciągu 30-tu dni po dniu doręczenia nakazu płatniczego, o ile nakaz płatniczy doręczony został po dniu 15 października roku podatkowego.

§ 10. Odwołanie od wymiaru podatku wojskowego może być wniesione przez płatnika do właściwej Izby skarbowej za pośrednictwem właściwej władzy wymiarowej w ciągu 30-tu dni od daty doręczenia nakazu płatniczego.

Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku.

§ 11. Zaległy podatek wojskowy ściągają skarbowe organa egzekucyjne na podstawie obowiązujących przepisów.

§ 12. Podwyższenie, zniżenie lub uchylenie państwowego podatku dochodowego na skutek odwołania pociąga za sobą odpowiednie podwyższenie, zniżenie względnie uchylenie podatku wojskowego pobieranego w formie dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Do § 11 rozp. Rady Ministrów.

§ 13. Podatek wojskowy po raz pierwszy wymierzony będzie za rok podatkowy 1926 osobom

wymienionym w § 1 rozp. Rady Ministrów, które stawiły się do poboru w roku 1925.

Wykazy zatem, o których mowa w § 7 niniejszego rozporządzenia, dotyczące wyników poboru w roku 1925, winny być przesłane do władz skarbowych najpóźniej do dnia 30 września 1926 roku.

§ 14. Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych służy prawo odraczania terminów płatności podatku wojskowego, oraz umarzania niepobranego względnie niedobranego podatku wojskowego za poprzednie lata podatkowe.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od roku podatkowego 1926 na całym obszarze Rzeczypospolitej.

§ 16. Ilekroć w niniejszem rozporządzeniu jest powołana ustawa o państwowym podatku dochodowym, należy przez nią rozumieć ustawę o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, ogłoszonem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 13 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411).

Minister Skarbu:

C. Klarner.

Minister Spraw Wojskowych:

(—) J. Piłsudski.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Młodzianowski.

(Dz. U. R. P. z d. 17/IX 1926 r. Nr. 94, poz. 554).

275.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 września 1926 r.

w sprawie kursu listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie i Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie przy przyjmowaniu na poczet podatku majątkowego.

Na podstawie art. 58 p. c. i 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) zarządza się co następuje:

§ 1. Listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie i Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie, określone w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. w sprawie przyjmowania na poczet podatku majątkowego listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie i Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 167), będą przyjmowane na poczet podatku majątkowego po kursie 725 złotych za 100 dolarów nominalnej wartości powyższych listów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1926 r.

Minister Skarbu:

(—) C. Klarner.

(Dz. U R. P. z d. 21/IX 1926 r. Nr. 95, poz. 557).

276.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 września 1926 r.

w sprawie kursu listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego przy przyjmowaniu na poczet podatku majątkowego.

Na podstawie art. 58 p. c. i 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) zarządza się co następuje:

§ 1. Listy zastawne Państwowego Banku Rolnego serji I (zobowiązania Banku do wydania listów tej serji), określone w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie przyjmowania na poczet podatku majątkowego listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 156), będą przyjmowane na poczet podatku majątkowego po kursie 140 za 100 nominalnych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1926 r.

Minister Skarbu:

(—) C. Klarner.

(Dz. U. R. P. z d. 21 września 1926 r. Nr. 95, poz. 558).

Monopol spirytusowy.

277.

OKÓLNIK Nr. 23/III D. P. M. S.

w sprawie zmiany cen sprzedażnych spirytusu od dnia 25 czerwca 1926 r.

Do wszystkich izb skarbowych (wydział IV), wydziału skarbowego województwa śląskiego, oddziałów D. P. M. S., urzędów akcyz i monopolów, biur sprzedaży D. P. M. S. oraz wszystkichh miejsc komisowej sprzedaży spirytusu.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca r. b., w przedmiocie ustalenia

cen spirytusu, obowiązujących od dnia 25 czerwca 1926 r. i dodatkowego opodatkowania zapasów spirytusu na dzień 25 czerwca 1926 r., Dyrekcja P. M. S. zarządza co następuje:

Sprzedaż bezpośrednia.

Zlecenia Dyrekcji P. M. S. do poboru spirytusu, wystawione przed 25 czerwca r. b. i przedstawione do zrealizowania w miejscach poboru po 24 czerwca r. b. należy wykonywać bez ściągania różnicy ceny, przewidzianej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca r. b. Powstała należność z tytułu różnicy ceny, pobrana zostanie od odbiorców przez Dyrekcję P. M. S., na zasadzie potwierdzeń o odprawach spirytusu, uskutecznionych przez Władze Skarbowe.

Sprzedaż komisowa.

Okólnik Dyrekcji P. M. S. z dnia 4 stycznia r. b. Nr. I/III, L. 14/IIId/26, dotyczący celów, na jakie wolno wydawać spirytus w sprzedaży komisowej, pozostaje nadal w mocy, z uwzględnieniem zmian cen sprzedażnych, przewidzianych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca r. b.

Od dnia 25 czerwca r b. obowiązują następujące ceny sprzedażne 1 hektolitra 100° spirytusu monopolowego, wydawanego w sprzedaży komisowej:

I. a) za spirytus do wyrobu wódek czystych . . . . Zł. 836.—
b) za spirytus do wyrobu wódek gatunkowych, do wzmocnienia win i soków . . . . . Zł. 950.—
c) za spirytus oczyszczony na cele domowe, lecznicze i naukowe, do wyrobu cukierków i t. p. przedmiotów spożywczych do naczyń odbiorców . Zł. 950.—
d) za spirytus oczyszczony dla aptek, szpitali i do fabrykacji środków galenowych . . . Zł. 836.—
e) za spirytus oczyszczony do wyrobu pachnideł, wszelkiego rodzaju kosmetyków, esencji, estrów i eterów za wyjątkiem eteru siarkowego . . . . Zł. 400.—
f) za spirytus oczyszczony do wyrobu środków leczniczych syntetycznych oraz do wyrobu mydeł glicerynowych . Zł. 110.—
g) za spirytus do wyrobu octu . Zł. 65.—
i) za spirytus oczyszczony na wszystkie inne cele przemysłowe aniżeli wyżej wymienione . . . . Zł. 110.—
a za spirytus surowy lub poślednich gatunków na te same cele . . . . . . Zł. 100.—
j) za spirytus podwójnie oczyszczony i niefiltrowany o 10 złotych drożej od cen powyższych.
k) za spirytus podwójnie oczyszczony i filtrowany o 15 zł. drożej od cen powyższych.

II. Za jeden hektolitr objętościowy spirytusu skażonego ogólnym środkiem skażającym (denaturat)
a) o mocy 92° . . . . Zł. 55.—
b) o mocy 95°. . . . . Zł. 57.—

Jednocześnie Dyrekcja P. M. S. przypomina zainteresowanym, że 1% skonta na rzecz odbiorców wolno potrącać przy tych wszystkich sprzedażach, w których cena spirytusu pokrywa conajmniej koszt własny Dyrekcji P. M. S. t. j. Zł. 110.— za 1 hl. 100°.

Warszawa, dnia 24 czerwca 1926 r.

Dyrektor:
(—) Dr. Podkomorski.

278.

OKÓLNIK Nr. 25/II D. P. M. S.

w sprawie skażania spirytusu ogólnym środkiem skażającym.

Do przedsiębiorst uprawnionych przez D. P. M. S. do skażania spirytusu ogólnym środkiem skażającym, izb skarbowych wydz. IV, oddziałów D. P. M. S., oraz odnośnych urzędów akcyz i monopolów państwowych.

Na zasadzie umowy, zawartej przez D. P. M. S. w dniu 27 maja 1926 r. z firmą „Zakłady Chemiczne Grodzisk S. A.", ogólny środek skażający dostarczany będzie zakładom denaturacyjnym w postaci płynu, zawierającego gotową mieszaninę wszystkich składników, wskazanych w załączniku I A do § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 stycznia 1926 r. D. U. R. P. Nr. 24, poz. 143).

Środek ten aleźy stosować po zużyciu zapasów środków skażajacych, przewidzianych pismem okólnem D. P. M. S. L. XVI-367/II-C, z dnia 13 stycznia 1926 r. w sprawie skażania spirytusu ogólnym środkiem skażającym, przepisy którego, z chwilą wyczerpania wzmiankowanych zapasów uprzednio nadesłanego środka skażającego, tracą moc obowiązującą.

W wypadkach, gdy po odbytem skażeniu denaturat nie posiada dostatecznego zabarwienia, lub jeśli wskazane jest bardziej intensywne zabarwienie (w niektórych miejscowościach wpływa to na zmniejszenie spożywania denaturatu jako napoju, — zezwala się Władzom Skarbowym dodawać fiolet krystaliczny w postaci suchej w dowolnych ilościach, nie przekraczajacych jednak 0,8 gr. na 1000 litrów spirytusu skażonego. Barwnik otrzymywać można na zamówienie skierowane do wydziału V D. P. M. S.

Warszawa, dnia 24 czerwca 1926 r.

Dyrektor:
(—) Dr. Podkomorski.

279.

OKÓLNIK Nr. 26/VII. D. P. M. S.

w sprawie dopuszczalnych norm zaników spirytusu w państwowych wytwórniach wódek i rektyfikacjach.

Kierownikom Państwowych i komisowych rozlewni wódek i państwowych rektyfikacji spirytusu, Oddziałom D. P. M. S., Izbom Skarbowym i Urzędom Akcyz i Monopolów.

W najbliższym czasie D. P. M. S. wyda do zastosowania się i wykonania przepisy technoizno-

gospodarcze, obowiązujące państwowe wytwórnie wódek i rektyfikacje. W przepisach tych pomiędzy innemi będzie specjalny dział, dotyczący *ustalenia norm zaników spirytusu* czyli najwyższych dopuszczalnych ubytków spirytusu przy różnych fabrycznych czynnościach w państwowych wytwórniach wódek i rektyfikacjach.

Przepisy są obecnie w druku, zanim jednak będą wydane i rozesłane, D. P. M. S. podaje do ścisłego zastosowania się ustalone w przepisach reskryptem Ministerstwa Skarbu z dnia 7.IV r. b. Nr. 3746/26/W.S. dopuszczalne normy zaników spirytusu, przy wszelkiego rodzaju czynnościach fabrycznych, a mianowicie:

1) Przy magazynowaniu spirytusu dopuszczalne zaniki obliczają się procentowo od ilości dziennie magazynowanych, t. j. od sumy dziennych książkowych pozostałości:

dla rektyfikatu przy magazynowaniu w zbiornikach — 0,003%,

dla rektyfikatu przy magazynowaniu w beczkach — 0,01%,

dla surówki przy magazynowaniu w zbiornikach — 0,002%,

dla surówki przy magazynowaniu w beczkach — 0,006%.

2) Przy oczyszczaniu w rektyfikacjach:

dla surówki 1% o ilości wziętej na aparat,

dla wyparów z węgla 2% o ilości wziętej na aparat.

3) Przy powtórnem oczyszczaniu rektyfikatu dla wódki wyborowej: bez uprzedniej filtracji przez węgiel ½% od wziętego na aparat rektyfikatu:

z zastosowaniem filtracji przez węgiel ½% od wziętego na aparat rektyfikatu.

4) Przy filtracji wódki przez węgiel, licząc w tem rozcieńczenie, mechaniczne filtracje i odparowanie z węgla.

1% od ilości przefiltrowanej i oddanej do oddziału nalewu.

5) Przy nalewie i przygotowaniu gotowych wyrobów:

0,4% od ilości nalanych oddanych do magazynu gotowych wyrobów.

UWAGA: Norma zaniku przy nalewie winna pokryć ewentualnie nieznaczne tłuki w magazynie gotowych wyrobów, ekspedycji i pakowni, a rzeczywisty zapas wyrobów w magazynie winien być stale uzgodniony z zapasem książkowym.

Zaznacza się, że przytoczone wyżej normy zaników spirytusu obowiązują państwowe przedsiębiorstwa, co zaś dotyczy tak zw. komisowych rozlewni, które wykonują nalew wódek monopolowych i spirytusu na mocy specjalnych umów, to dla nich dozwolone normy zaników przy nalewie wódek zastrzeżone odnośnemi paragrafami umów. W tychże komisowych rozlewniach przy magyzynowaniu rektyfikatu w w zbiornikach lub beczkach mają być stosowane powyżej przytoczone normy zaników, z uwagi na to, że magazynowanie rektyfikatu w komisowych rozlewniach uskutecznia się staraniem i na ryzyko D. P. M. S. pod odpowiedzialnością odnośnych kierowników komisowych rozlewni z ramienia D. P. M. S.

Niezależnie od powyższego w komisowych rozlewniach powstaje kwestja nieuniknionych strat wyrobów, przechowywanych w magazynach przy komisowych rozlewniach na ryzyko D. P. M. S., które nie mogą być w danym razie pokryte dozwoloną normą zaników przy rozlewie, gdyż ten ostatni uskutecznia przedsiębiorstwo, magazynowanie zaś gotowych wyrobów dokonywa się na ryzyko D. P. M. S.

Straty te powinny być nieznaczne, gdyż zasadnicze obchodzenie się z gotowymi wyrobami winno być na tyle staranne i ostrożne, aby nie powodowało tłuków szkła, natomiast przy magazynowaniu gotowych wyrobów należy uwzględniać nieuniknione samowolne pękanie butelek ze szkła gorzej zahartowanego, które to pękanie zawsze można odróżnić od tłuków, spowodowanych uderzeniem.

Wobec powyższgo, nieustlając na okres przejściowy norm strat przy magazynowaniu gotowych wyrobów w komisowych rozlewniach D. P. M. S zarządza co następuje:

Butelki z gotowymi wyrobami, pęknięte lub stłuczone przy magazynowaniu winny być przechowywane w magazynie w specjalnie do tego wyznaczonem miejscu aż do czasu przejrzenia i policzenia ich przez urzędników Kontroli Skarbowej przy sposobności przeprowadzenia przez nich okresowych rewizji komisowych rozlewni.

Po przejrzeniu i stwierdzeniu pękniętych i stłuczonych butelek przez urzędnika Kontroli Skarbowej w obecności kierownika rozlewni komisowej, winien być spisany odnośny protokuł, na mocy którego straty wypisuje się na rozchód w księdze magazynowej gotowych wyrobów.

Pozostałości trunków w pękniętych butelkach winny być zlewane do naczyń całych.

Zlewając pozostałości, Kontrola Skarbowa za każdym razem określa moc i ilość zlanych trunków, zaznacza o tem w protokule oraz odnotowuje na naklejonej na naczyniu kartce ogólną ilość zlanego do naczynia spirytusu w litrach 100%.

Po każdym zlaniu naczynie winno być zabezpieczone pieczęcią urzędnika Kontroli Skarbowej.

Zlane do naczyń wyroby wódczane przechowują się w magazynie, a w miarę zebrania większych ilości takowych (ponad 10 —20 litrów płynu) winny być oddane do przerobu na ogólnych zasadach wydawania spirytusu rektyfikowanego.

Z dniem 1-go lipca r. b. przedsiębiorstwa własne D. P. M. S. prowadzić będą księgi magazynowe według załączonych wzorów:

a) Księgę magazynową surówki,

b) Księgę magazynową rektyfikatu i pośrednich gatunków.

Celem obliczenia dopuszczalnych zaników magazynowych według wyżej ustalonych norm, w okresie od 1-go stycznia r. b. do 30 czerwca r. b. państwowe rektyfikacje spirytusu i wytwórnie wódek winny sporządzić na podstawie dotychczasowej księgi magazynowej zestawienie dziennych pozostałości w danym okresie tak dla surówki, jak i dla rektyfikatu.

Warszawa, dnia 24 czerwca 1926 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

K S I Ę G A M A G A Z Y

(strona

P R Z Y C H Ó D									
Data		Nr protokułu przyjęcia	Skąd i na zasadzie jakiego dokumentu przewoz.					Litrów 100° (według protokułu)	Ogółem litrów 100° (przychód dzienny)
Miesiąc	Dzień		Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Nazwa dokumentu	Data	Nr.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

(strona

R O Z C										
Przeznaczenie spiry										
Lakier, politura i eter siarkowy		Do wolnych składów		Do skażania		Inne cele i jakie			Wysłano zagranicę	Wysłano do innych rektyfikacyj
Cena	Litrów 100°	Cena	Litrów 100°	Cena	Litrów 100°	Cel	Cena	Litrów 100°	L	i
22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32

N O W A S U R Ó W K I

Wzór Nr. 1.

pierwsza)

R O Z C H Ó D										
D a t a		Data i Nr. dokumentu przewozow.			Komu i dokąd spirytus wydano		Przeznaczenie spirytusu			
							O c e t		Sztuczny jedwab	
Miesiąc	Dzień	Nazwa dokumentu	Data	Nr.	Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Cena	Litrów 100°	Cena	Litrów 100°
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21

druga)

H Ó D					Pozostałość (wypisywać codziennie)	Uwagi
t u s u		Zaniki składowe	Razem	Ogółem (rozchód dzienny)		
Wzięto do oczyszczania	Wydano próbek do analizy					
t r ó w 1 0 0°						
33	34	35	36	37	38	39

KSIĘGA MAGAZYNOWA REKTYFI

(strona

P R Z Y C									
Data		Nr. protokułu przyjęcia	Skąd i na zasadzie jakiego dokumentu przewozowego					Według proto i nad	
Miesiąc	Dzień		Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Nazwa dokumentu	Data	Nr.	I gat.	II gat.
								L	i
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

(dalszy ciąg strony pierwszej)

R O Z C H Ó D								
Komu i dokąd spirytus wydano		Przeznaczenie spirytusu						
Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Wódki czyste ltr. 100°	Wódki gatunkowe ltr. 100°	Cele lecznicze, naukowe i spożywcze			Apteki i szpitale	
				Gat.	Cena	Litrów 100°	Gat.	Cena
22	23	24	25	26	27	28	29	30

(dalszy ciąg

R O Z C H											
Przeznaczenie spirytu											
Inne cele i jakie				Do państwow. wytw. wódek		Do innych rektyfikacyj		Wysłano zagranicę		Wzięto do powtórnego przerobu	
Cel	Gat.	Cena	Litrów 100°	Gat.	Litrów 100°	Gat.	Litrów 100°	Gat.	Litrów 100°	Gat.	Litrów 100°
44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55

Wzór Nr. 2.

KATU I POŚLEDNICH GATUNKÓW

pierwsza)

H Ó D						R O Z C H Ó D				
kułów książki rektyfikacyjnej wyżek przy rewizjach				Razem	Ogółem (przychód dzienny)	Data		Data i Nr. dokumentu przewozowego		
III gat.	Estrów	Olejów fuzlowych	Wód fuzlowych			Miesiąc	Dzień	Nazwa dokumentu	Data	Nr.
litrów 100°										
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21

(strona druga)

R O Z C H Ó D — Przeznaczenie spirytusu												
Apteki i szpitale	Kosmetyki i esencje			Syntetyczne środki lecznicze			Do wolnych składów			Do skazania		
Litrów 100°	Gat.	Cena	Litrów 100°	Gat.	Cena	Litrów 100°	Gat.	Cena	Litrów 100°	Gat.	Cena	Litrów 100°
31	32	33	33	35	36	37	38	39	40	41	42	43

strony drugiej)

Ó D								
s u — Wydano próbek do analizy		Wydano olejów fuzlowych	Zniszczono wód fuzl. w drodze urzędowej	Zaniki składowe	Razem	Ogółem (rozchód dzienny)	Pozostałość (wypisywać codziennie	Uwagi
Gat.	Litrów 100°	Litrów 100°						
56	57	58	59	60	61	62	63	64

Przepisy celne.

280.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 września 1926 r.

o uzupełnieniu § 1 ogłoszonych w Monitorze Polskim Nr. 177 pod poz. 523 z 1926 r. przepisów wykonawczych do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z d. 19 lipca 1926 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 427 z 1926 r.).

Do donywania odprawy celnej w wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych, wymienionych w § 1 przytoczonego rozporządzenia w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 11 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 472 z 1926 r.) oraz do wystawiania kwitów wywozowych i przyjmowania tych kwitów do uiszczania cła upoważnia się dodatkowo następujące urzędy celne:

Lubliniec,
Łupków,
Ławoczne,
Bielsko,
Rybnik,
Zbąszyń,
Drawski Młyn.

Minister Skarbu:
(—) C. Klarner.

Przepisy rachunkowo-kasowe.

281.

OKÓLNIK I. DK. 3372/W. A. K.

w sprawie wpłat danin publicznych.

Do wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W dalszem rozwinięciu postanowień rozporządzenia z d. 16 maja 1926 r. L. D. K. 4734/25/WAK, których wprowadzenie w życie okazało się konieczne w celu wzmocnienia kontroli nad poborem wpłat danin publicznych i zapewnienia prawidłowości zarachowań przy równoczesnem skonpensowaniu wynikającej z tego tytułu nadwyżki pracy uproszczeniem niektórych czynności kasowych, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Dla ułatwienia wpłat podatków bezpośrednich i innych danin publicznych w tych wypadkach, gdy płatnik nie przedłoży nakazu płatniczego, względnie innego dowodu przychodowego w rozumieniu postanowień § 41 Instrukcji dla kas skarbowych, wprowadza się deklarację płatniczą według załączonego wzoru. Wypełnienie tej deklaracji w części, zawierającej oznajmienie wpłaty, z reguły należy do płatnika. W tych jednak wypadkach, gdy płatnik jest niepiśmienny lub małopiśmienny deklarację powinien wypełnić urzędnik, prowadzący księgi biercze.

Wymieniona deklaracja nie wyraża obliczonej do zapłacenia sumy słowami, dlatego powinna być wypełniana starannie bez żadnych kreśleń w cyfrach; wszelke poprawki w cyfrach powinny być w należyty sposób omówione i podpisane przez urzędnika, obliczającego należność do zapłacenia lub w razie poprawek powinna być suma wyrażona słowami.

Druki tych deklaracyj zostaną wkrótce rozesłane do wszystkich urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych dla wydawania płatnikom na żądanie.

Pokwitowania wzór Nr. 8 do § 47 Instrukcji dla kas skarbowych na wpłaty podatków bezpośrednich i innych danin publicznych mogą nie zawierać szczegółowego podziału ogólnej wpłaconej każdorazowo sumy na podatek, odsetki i kary za zwłokę, dodatki komunalne i t. d., chyba, że płatnik zażąda takiego podziału.

Z reguły więc treść pokwitowania po słowie „tytułem" powinna opiewać, np. „podatku gruntowego za r. 1926", lub „podatku obrotowego za pierwsze półr. 1925 r. i t. p.". Dla zmniejszenia pracy przy wystawianiu pokwitowań, powinny izby skarbowe wziąć pod uwagę ewentualnie zaopatrzenie kas w stemple o treści następującej:
„podatku . . . . . za . . . . . . 192. r.".

Ponieważ wykazy szczegółowe wzór Nr. 24, wprowadzone wzamian dzienników pomocniczych, są odsyłane do właściwych urzędów skarbowych względnie izb skarbowych *codziennie,* przeto dla ułatwienia porównań ogólnych dziennych sum tych wykazów z głównym dziennikiem przychodu zaleca się, aby dla wpłat, które podlegają zapisaniu do tych wykazów szczegółowych, był prowadzony w każdej kasie skarbowej dodatkowy dziennik główny w sposób, przewidziany w § 154 Instr. dla kas skarbowych. W większych kasach lub w okresach większej frekwencji płatników mogą być zakładane dzienniki dodatkowe w potrzebnej ilości jednak najwyżej kilka).

Podział dodatków komunalnych do podatków państwowych powinien się odbywać w sposób następujący:

W księdze sum komunalnych należy utworzyć (odręcznie) obok kolumny 5-ej tyle kolumn na sumy poszczególne, ile jest rodzajów dodatków komunalnych, np. 1) od podatku gruntowego, 2) od podatku przemysłowego, 3) od podatku dochodowego i t. d.

Codziennie przed odesłaniem wykazów szczegółowych wzór Nr. 24 wraz z dowodami należy posegregować dowody według poszczególnych związków samorządowych, poczem przenieść dodatki komunalne do księgi sum komunalnych poszczególnemi pozycjami w całości na konto tego związku (gminy), w obrębie którego znajduje się objekt podatkowy, mimo że w każdej wpłaty (np. podatku gruntowego) przypada pewna procentowa część wpływu wydziałowi powiatowemu względnie samorządowi wojewódzkiemu (art. 3 i 22 ustawy z dnia 11.VIII 1923 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Osobnych wykazów szczegółowych na sumy komunalne, obejmujących poszczególne pozycje wpływów, nie prowadzi się.

Po upływie półmiesiąca podsumowuje się kolumnowo wszystkie konta księgi sum komunalnych, poczem oblicza się i przenosi na konta wydziałów powiatowych względnie samorządu wojewódzkiego procentowy udział tych związków we wpływach niektórych podatków (np. gruntowego) przez odjęcie tego udziału sumy półmiesięcznej we właściwej kolumnie na koncie odnośnej gminy, na którem wpisano całkowity wpływ dodatków i równoczesne dopisanie tego udziału we właściwej kolumnie na koncie np. wydziału powiatowego przy wzajemnem powołaniu się na stronice konta.

Po dokonaniu tego rozrachunku zamyka się wszystkie konta w należyty sposób i dopiero wówczas sporządza się dla poszczególnych związków samorządowych wyciągi z ich kont na drukach wykazów szczegółowych wzór Nr. 27 lub 28 do § 163 Instr. dla kas skarbowych, obejmujące tylko sumy półmiesięczne według poszczególnych rodzajów dodatków komunalnych oraz ogólną ich sumę.

Wyciągi te należy przesyłać związkom samorządowym w terminie i w trybie dotychczasowym. Na żądanie należy udzielać związkom samorządowym stosownych wyjaśnień lub informacyj na podstawie szczegółowych zapisów w księgach sum komunalnych.

Wobec odrębnych właściwości poboru podatków pośrednich oraz ze względu na to, iż cała kontrola poboru tych podatków polega na sprawdzeniu, czy rozchód, podany w księgach poszczególnych przedsiębiorstw jest pokryty odpowiednią wpłatą, zaś odpisy ksiąg przedsiębiorstw są przekładane izbom skarbowym z początkiem następnego miesiąca mogą być wykazy szczegółowe podatków pośrednich przedkładane izbom skarbowym w okresach półmiesięcznych.

Powzięcie decyzji w tej sprawie pozostawia się uznaniu izb skarbowych z tem zastrzeżeniem, że izby zawiadomią jaknajrychlej o powziętej decyzji Ministerstwo Skarbu (Departament Kasowy).

Postanowienie to nie dotyczy Izby Skarbowej we Lwowie, która już wydała stosowne zarządzenie, przyjęte do wiadomości przez Mnisterstwo Skarbu.

Ponieważ według posiadanych przez Ministerstwo Skarbu danych niektóre kasy skarbowe posiadają jeszcze *znaczne* zapasy druków dzienników pomocniczych, przeto wykazy szczegółowe wzór Nr. 24 mogą być ewent, według uznania izb skarbowych prowadzone na tych drukach aż do zupełnego wyczerpania posiadanych zapasów. Oczywiście układ tabelaryczny tych druków winien być odręcznie przystosowywany do układu wykazu szczegółowego wzór Nr 24 i musi być zachowany porządek zarachowań, ustanowiony przytoczonem na wstępie rozporządzeniem.

Na zapytanie jednej z izb skarbowych oznajmia się, że wpływy za świadectwa przemysłowo-handlowe powinny być zapisywane do głównego dziennika przychodu w sposób, ustalony w § 125 Instrukcji dla kas skarbowych. Sporządzone w końcu dnia roty powinny zawierać na odwrocie szczegółową specyfikację sprzedanych w danym dniu świadectw według kategoryj i rodzajów przedsiębiorstw (Nr. Nr. wzorów), oraz wykazywać ogólne sumy, pobrane na:

a) skarb,

b) związki komunalne,

c) izby przemysłowo-handlowe,

i d) szkoły zawodowe.

Przesyłanie do właściwych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych deklaracyj na wykupione świadectwa ma być dokonywane w okresach tygodniowych, t. j. w trybie § 128 Instr. dla kas skarbowych.

Wobec postanowień powołanego na wstępie rozporządzenia, poleca się wycofać z kas skarbowych stemple, wprowadzone okólnikiem z d. 1 marca 1922 r. L. GUK. 916/WAK do wyciskania treści pokwitowań na dowodach przychodowych i przechowywać je w izbach skarbowych aż do dalszego zarządzenia.

Na podstawie niniejszego okólnika należy wydać natychmiast stosowne zarządzenie.

Warszawa, dnia 10 września 1926 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) G. Czechowicz.

Podsekretarz Stanu.

Wypełnia płatnik

Do

Kasy Skarbowej w .....

Deklaracja płatnicza na ..... Zł. ..... gr.

Imię i nazwisko płatnika względnie nazwa firmy, obowiązanej do uiszczenia podatku .....

.....

Miejsce:
- w którem się znajduje przedmiot opodatkowania .....
- zamieszkania (dokładny adres) .....

Wpłaca na rachunek:
- Urzędu Skarbowego .....
- Izby Skarbowej w .....

tytułem: podatku / opłat ..... za ..... 192 ..... r.

(Podpis):

Wypełnia Urząd Skarbowy

Obliczenie Urzędu Skarbowego.

Pozycja księgi bierczej

	Sumy skarbowe	Sumy komunalne
Podatek ..... za ..... 192 ..... r.		
.....		
Kary i odsetki za zwłokę		
Grzywny lub kary pieniężne		
Koszta egzekucyjne		
.....		
.....		
Razem:		

Data .....

(Podpis):

Odkontowano

w księdze bierczej

pod poz. .....

(podpis):

Adnotacja Kasy:

Ogólna suma wpłaty ..... Zł. ..... gr.

Wydano pokwitowanie Nr. .....

Pozycja dziennika przychodu .....

Data .....

Księgowy:

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

282.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 sierpnia 1926 r.

o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów, ich rodzin oraz emerytów.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 914), art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów i prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) oraz art. 43 ustawy z d. 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 6, poz. 46) zarządza się co następuje:

§ 1. Państwowa pomoc lekarska przysługuje:

1) funkcjonarjuszom państwowym, wyszczególnionym w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. z wyjątkiem funkcjonarjuszów państwowych kolei żelaznych, tak mianowanym na stałe, jak i do odwołania (prowizorycznym), jak również przeniesionym w stan nieczynny, względnie w stan rozporządzalności;

2) sędziom i prokuratorom;

3) praktykantom w służbie administacyjnej, oraz aplikantom sądowym;

4) członkom rodzin osób, wymienionych pod 1) do 3).

Przez członków rodziny rozumie się osoby, wyszczególnione w art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r., na które przysługuje prawo pobierania dodatku ekonomicznego. Wyłączeni są ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby, w myśl ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272);

5) emerytowanym funkcjonarjuszom państwowym, którzy przeniesieni zostali w stan spoczynku po dniu 1 października 1923 r. z powodu niezdolności do służby, przekroczonego wieku lub uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego. Wyłączeni są od pomocy lekarskiej emeryci, którzy z tytułu swego zatrudnienia podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272).

§ 2. Państwowa pomoc lekarska obejmuje:

1) poradę lekarską wraz z zapisywaniem recept,

2) pomoc lekarską, do której należą najniezbędniejsze zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób gardła, nosa, uszu, oczu, zabiegi ginekologiczne, chirurgiczno- akuszeryjne, zabiegi w zakresie chorób skórnych i wenerycznych, oraz pomoc położnicza,

3) dostarczenie niezbędnych lekarstw,

4) leczenie w szpitalach,

5) odnośnie do osób, wymienionych w § 1 pod 1)—3) i 5) kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych.

§ 3. Pomocy lekarskiej udzielają lekarze (położne), umówieni w tym celu przez władzę, względnie lekarze urzędowi.

§ 4. Pomoc lekarska udzielana będzie na podstawie „karty porady", wydawanej przez władzę służbową funkcjonarjusza za opłatą manipulacyjną w wysokości 50 groszy. W wypadkach nagłych pomoc może być udzielona bez przedstawienia karty porady, która jednak musi być dostarczona lekarzowi najpóźniej dnia następnego.

Na żądanie lekarza chory winien przedstawić legitymację urzędniczą (służbową), względnie dowód osobisty.

§ 5. Porady lekarskie udzielane bywają w miejscu wyznaczonem, w pewnych zgóry oznaczonych godzinach; jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu. Pomoc winna być udzielana zasadniczo w dniu wezwania, a w wypadkach ciężkich bezwłocznie.

W wypadkach nagłych (np. kwotoki, złamania, otrucia i t. p.) o ile przybycie lekarza umówionego, względnie urzędowego, jest niemożliwe, można wezwać lekarza prywatnego. Koszt w tym przypadku (jedynie za pierwszą wizytę) ponosi Skarb Państwa według taryfy, przyjętej dla miejscowych lekarzy, po sprawdzeniu rachunku przez lekarza urzędowego.

W razie koniecznej potrzeby mogą lekarze umówieni, względnie urzędowi, kierować chorych do lekarza-specjalisty (umówionego); do lekarza specjalisty zamiejscowego (umówionego) może kierować tylko lekarz urzędowy.

§ 6. Z zakresu przyrodolecznictwa (fizykoterapji) przysługują osobom, wyszczególnionym w § 1 niniejszego rozporządzenia, jedynie naświetlania lampą kwarcową, które mogą być stosowane tylko na podstawie polecenia lekarza urzędowego. Naświetlania lampą kwarcową nie mogą odbywać się w okresie czasu od dnia 15 maja do dnia 15 września każdego roku, z wyjątkiem przypadków gruźlicy chirurgicznej. Ponadto mogą się odbywać przez cały rok naświetlana lampą kwarcową w ambulatorjach organizacji pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych. Prześwietlania promieniami Roentgena mogą być stosowane jedynie w celach djagnostycznych dla dokonania zabiegów chirurgicznych.

Za naświetlania lampą kwarcową i prześwietlania promieniami Roentgena Skarb Państwa opłaca 75% taksy, ustanowionej dla tychże zabiegów w szpitalach państwowych i samorządowych, 25% tej taksy płaci funkcjonarjusz państwowy.

§ 7. Leczenie szpitalne może mieć miejsce jedynie w szpitalu państwowym, samorządowym, względnie w innym zakładzie (sanatorjum), uznanym przeze Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Funkcjonarjuszom państwowym do X grupy uposażenia włącznie, sędziom i prokuratorom, kandydatom na stanowiska sędziowskie, oraz członkom rodzin tych osób przysługuje leczenie w szpitalu według klasy II, wszystkim innym funkcjonarjuszom państwowym oraz członkom ich rodzin — według klasy III.

Praktykanci w służbie administracyjnej mają prawo do leczenia według tej klasy, która w myśl powyższego postanowienia, przywiązana jest do grupy, według której pobierają uposażenie. Emerytowani funkcjonarjusze państwowi otrzymują leczenie w szpitalu wedłu tej klasy, która przysługiwała im w chwili przeniesienia w stan spoczynku.

Za leczenie szpitalne Skarb Państwa opłaca tylko 75% taksy, ustanowionej dla szpitali państwowych i samorządowych. Za leczenie w zakładach (sanatorjach), uznanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Skarb Państwa opłaca 75% taksy, ustanowionej dla szpitali państwowych i samorządowych w siedzibie urzędu wojewódzkiego, w którego okręgu leczenie się odbyło. 25% tej taksy pokrywa funkcjonarjusz państwowy. Poza opłatą 75% wyszczególnionej powyżej taksy szpitalnej żadne koszty za specjalne zabiegi lekarskie lub utrzymanie nie mogą być zwracane.

W wyjątkowych wypadkach może Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przyznać zwrot kosztów leczenia, przeprowadzonego w domu lub prywatnym zakładzie leczniczym, w wysokości równej kosztom, ponoszonym przez Skarb Państwa przy umieszczaniu chorego w szpitalu państwowym lub samorządowym.

§ 8. Umieszczenie chorego w szpitalu następuje na zlecenie lekarza umówionego, względnie urzędowego:

1) w wypadku choroby zakaźnej;

2) w razie potrzeby zabiegu lekarskiego, którego wykonanie w domu chorego powoduje wyższe koszty, aniżeli utrzymanie i leczenie w szpitalu;

3) O ile chory nie posiada w domu należytej opieki;

4) w wypadkach kiedy opieka szpitalna jest niezbędnie potrzebna.

§ 9. Leczenie w szpitalach, wyszczególnionych w ust. 1 § 7, może trwać odnośnie do osób wymienionych w § 1 pod 1)—3) i5) najdłużej pół roku, odnośnie do członków rodzin najdłużej trzy miesiące w ciągu roku kalendarzowego.

§ 10.Pomoc położnicza udzielana bywa w mieszkaniu położnicy, względnie w państwowym lub samorządowym szpitalu lub zakładzie położniczym.

W braku miejsca w szpitalu lub zakładzie, albo w razie groźnego stanu położnicy, uniewożliwiającego przewiezienie jej tam bez szkody dla zdrowia, pomoc położnicza może być udzielona w zakładzie prywatnym. Koszty porodu w zakładzie prywatnym będą zwracane w wysokości 75% taksy szpitalnej tej klasy, która danej osobie przysługuje w myś § 7 niniejszego rozporządzenia. Za podstawę obliczenia przyjmuje się taksę szpitala państwowego lub samorządowego, obowiązującą w siedzibie urzędu wojewódzkiego, w którego okręgu pomoc położnicza została udzielona. Koszty porodu w mieszkaniu położnicy zwraca się w wysokości 75% taksy szpitalnej, wyszczególnionej w poprzednim ustępie, za przeciąg 10 dni.

§ 11. Zezwolenia na korzystanie z kąpieli lub zabiegów balneoterapeutycznych za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych będą udzielane na podstawie zaświadczenia lekarza urzędowego, stwierdzającego konieczność kąpieli, względnie zabiegów oraz ich liczbę.

§ 12. Za lekarstwa, przepisane przez lekarza umówionego lub urzędowego (§ 2 pkt. c) Skarb Państwa opłaca 50%, resztę płaci funkcjonarjusz, zaś za specyfiki zagraniczne Skarb Państwa pokrywa jedynie 25% należności, resztę funkcjonarjusz.

Koszty materjałów i środków opatrunkowych, zużytych przez lekarzy w przychodniach i gabinetach lekarskich, ponosi Skarb Państwa.

§ 13. Poza świadczeniami, wymienionemi w poprzednich paragrafach, funkcjonarjusze państwowi korzystać mogą, za zwrotem kosztów, z zakładów i urządzeń, które ewentualnie zostaną zorganizowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na zasadach samowystarczalności, względnie korzystać z taryf ulgowych w zakładach leczniczych specjalnych, subwencjonowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, z któremi zawarte zostaną specjalne umowy.

§ 14. Koszty przejazdu lekarza do obłożnie chorego, oraz koszt przewiezienia obłożnie chorego do lekarza lub szpitala pokrywa Skarb Państwa.

Za przewiezienie chorego pozamiejscowego do lekarza koszty podwody będą opłacane, względnie zwracane, w wysokości ustalonych taks. O ile podróż odbywa się koleją, będą zwrócone koszty podróży chorego stosownie do klasy, przysługującej mu na mocy jego karty legitymacyjnej. Koszty podróży lekarza zwracane będą stosownie do umowy.

Postanowienia niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do emerytów.

§ 15. Opłaty, przewidziane w § 4, 6, 7 i 12, oraz ograniczenie czasu leczenia w szpitalu, przewidziane w § 9 niniejszego rozporządzenia, nie mają zastosowania, gdy pomoc lekarska następuje wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego w czasie i wskutek pełnienia służby.

§ 16. Jeżeli zostanie stwierdzone, że wezwanie do chorego było nieuzasadnione, dany funkcjonarjusz obowiązany będzie zapłacić honorarjum lekarza w wysokości, przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też inne koszty, z wizytą lekarską związane.

§ 17. Zorganizowanie pomocy lekarskiej według zasad, ustalonych niniejszem rozporządzeniem, przeprowadzi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, biorąc pod uwagę potrzeby i warunki pracy w poszczególnych działach służby państwowej.

Odnośne zarządzenia organizacyjne wydane będą w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 18. Pomoc lekarska, unormowana niniejszem rozporządzeniem, przysługuje osobom, wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia również w wypadku, gdy pełnią służbę, względnie mieszkają na obszarze Wolnego Miasta Gdańska.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1924 r. o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów, ich rodzin oraz emerytów (Dz. U. R .P. Nr. 73, poz. 725).

Prezes Rady Ministrów:
(—) K. Bartel.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Młodzianowski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) W. Makowski.

Minister Skarbu:
(—) C. Klarner.

(Dz. U. R. P. z d. 21 września 1926 r. Nr. 95, poz. 555).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22 Nr. 33632. 20.IX. 26. 6000.